

Dimecres a Nova York

Uzcudun altre cop en acció

Davant del negre Harry Wills, el campió d'Europa jugarà una carta decisiva

Després d'uns mesos d'inactivitat forçosa dimecres vinent Paulino Uzcudun pujarà al ring a Nova York per disputar al famós negre Harry Wills un match convingut en quinze repeses. Heu's aci, doncs, una nova ocasió per al campió d'Europa del pes fort de fer valer els seus drets al títol mundial, si és que surt victoriós de l'encontre.

Uzcudun i la crítica. — En l'actuació americana del campió base destacaquen els matches que disputà a Knut Hansen i Tom Heeney; la crítica americana no ha volgut tenir en compte l'actuació europea del campió base ni els brillants resultats que obtingué successivament a Cuba i La Florida davant Martin O'Grady, Antolin Fierro i Homer Smith, a tots els quals el pugilista base

avui plantejada la qüestió cal convenir que Uzcudun no es troba qualificat per fer valdre amb raó els seus drets al campionat mundial. Però el resultat del match de dimecres pot alterar les dades del problema; una victòria de Paulino damunt del famós negre tindria una gran importància, sobre tot si el base aconseguís millorar l'actuació de Sharkey davant del mateix adversari. Llavors Paulino podria exigir esportivament ésser oposat a un Shakey, al vencedor del match Sharkey-Dempsey; llavors es veuria si la Comissió de Boxa de l'Estat de Nova York s'inspira en l'esperit de justícia i d'equitat que gaudeix continuament.

Qui és Wills. — L'antec reptador de Jack Dempsey va ésser esborrat definitivament de la llista dels aspirants al

REMARQUES

Anit passada, un grup d'amics va oferir a Emili Walter, el conegut defensor de Barcelona, un àpat que el veié força concorregut i el qual transcorregué en mig de la major companyonia, la qual cosa testimonia una vegada més les simpaties amb què compta aquest jugador, per bé que alemany de naixença, completament català d'adopció.

Un grup d'amics que es trobaven d'espectadors a les Sis Hores de Sans, varen aplegar deu pessetes i les van oferir en prima. En preguntar-los a nom de qui havien d'anar la prima, un de la colla va dir: Posi-hi Josepina Baker.

El bo del cas és que al Mundo d'ahir, el meritiós cronista del ciclisme, Canto Arroyo, diu amb aquella seriositat: La célebre danzarina ofereix dos duros.

Qualsevol dia un oferirà una prima batejant-la, per exemple, Aristòtil, i Canto escriurà: "El conocido filósofo griego ofrece una prima..."

Ahí a Arenys hi havia uns partits de water-polo que van divertir al poble. (Passa a la pàg. 2)

La nova Directiva del F. C. Barcelona

Ahí al Teatre Victòria va celebrar-se l'anunciada Assemblea General del F. C. Barcelona; els debats foren llargs, tant, que l'Assemblea no acabà fins a quarts de quatre de la tarda.

S'aprovaren els nous estatuts amb lleugeres esmenes i s'acordà concedir la medalla d'honor als senyors Frederic Roura i Joan Bautista Soler. A més a més, a aquest últim se'l féu soci de mèrit.

Prèvia votació, va quedar elegida la següent Junta directiva:

President: Senyor Arcadi Balaguer.
Senyor Santiago Soler.
Senyor Amadeo Casajouana.
Senyor Frederic Roura.
Senyor Agustí Bó.

Aquests cinc noms, ja figuraven en la Junta anterior i reben el reforç dels següents nous elements:

Senyor Epifani Fortuny.
Senyor B. Domènech.
Senyor Josep Andreu.
Senyor Miquel Soler Elias.
Senyor Nareís Deop.
Senyor Josep Bargués.

Segons referències, els senyors Santiago Soler i Nareís Deop, formaran la Comissió Esportiva i el senyor Bargués, s'encarregarà de la secretaria.

En adreçar a tots els elegits l'enhorabona per la distinció de què se'ls ha fet objecte, no dubtem que els acompanyarà el major encert pel bé i la prosperitat del F. C. Barcelona.

La II jornada dels Campionats de Catalunya de Natació

S'han batut quatre records catalans i peninsulars. - Dels vuit campionats que es disputaven, el Barcelona n'obté sis, l'Atlètic, dos, i l'Arenys, un

L'Artigas, en els 1500 metres, va ésser la nota sensacional

En quant al públic, organització, i èxit esportiu, ens podem remetre sense haver de variar gran cosa al que dignem en comentar diluns passat la primera jornada. Potser hi ha hagut un xic més de públic, potser l'organització ha tingut alguns peros i potser també l'èxit esportiu no ha estat tan important com aquell dia, però ha estat, en tot cas, tan poca la diferència en un sentit o en un altre, que no val la pena de fer distincions.

I anant al que ha estat aquesta segona jornada, hem de començar necessàriament per la cursa de 1.500 metres que encara que no hagués estat la primera d'ordre, hauria també estat la primera en importància. La cursa que ha fet l'Artigas de l'Atlètic, es mereix tots els honors. Ha estat quelcom de realment sensacional. Uns 1.500 metres com aquests, difícilment els podem tornar a veure!

I és que han estat portats a un tren tan dur i amb una regularitat tan perfecta, que no ens cansarem de ponderar-los. El canvi totalment favorable que ha fet en el seu estil, l'Artigas, i l'extraordinari entrenament de què ha fet gala, ens impedeixen de trobar res que enteli el seu triomf, ben meregut. De sortida s'imposà amb la seva marxa, la qual no ha deixat en tot el camí. El fet d'haver batut durant la seva cursa tres records, diu ben clarament el que fou. El record del 500 metres el deixà a 7' 31" de 7' 52" que era, el dels 1.000 metres el deixà a 15' 34" de 16' 46" que era, i el dels 1.500 metres que era de 25 minuts 27" 6-10. Establí a 23' 44" 6-10.

En Brull, així mateix, ha fet en els 1.500 una cursa fantàstica. I més ell, que mai no s'havia dedicat a curses de fons, la primera de les quals fou aquesta. Ens demostrà novament tot el cúmul de facultats extraordinàries que té, i quines possibilitats no ens ha descobert del tot. Una prova ho és el fet de que corrent per primera vegada una cursa de la importància de la dels 1.500 metres ell també no sols baté el record de la distància de més d'un minut, sinó que al seu pas per els 500 m., i 1.000 m., també baté el respectiu records. L'ovació que hom tributà tant a l'un com a l'altre, ha estat de les més merescudes que hem sentit.

L'altre cursa que ha revestit major importància ha estat la dels 100 m. lliures. I més n'hauria tingut, sinó hagués estat la falsa sortida que fou donada als nedadors, alguns dels quals n'havien estat ben perjudicats. En curses com aquestes en què una dècima de segon pot tenir una gran importància, no hi ha dret a què es doni malament. I més essent tan senzill com fora anul·lar-les i tornar-les a donar. Això en part, fou que cap dels nedadors participants donés tot el que pot de si, i ha estat al nostre entendre la causa que sa desgraciada la cursa. Amb tot, Pinillo que

reapareixia, ha vingut portant una cursa amb el seu clàssic estil i amb la tàctica que tantes victòries li ha donat, de no forçar fins a l'última recta. Però no ha pogut fer sino el tercer lloc, en gran part degut a l'esforç que ha hagut de fer a la sortida, per a posar-se al costat dels altres. Ell ha estat el que més l'ha perjudicat la mala sortida. Cruells ha fet un molt bon paper en aconseguir el segon lloc després d'una cursa molt ben portada. Aquesta, amb en Sagala, han aconseguit per al Barcelona els quatre primers llocs d'aquesta cursa. L'Ullo i En Pellicer, de l'Atlètic, no han fet sino el cinquè i sisè.

També ha tingut extraordinari interès la cursa de relleus 5 per 50, però no per al primer i segon lloc, els quals de sortida ja tenia assegurats el Barcelona, sino per al tercer en què la lluita entre l'Arenys, l'Atlètic i el Barcelona, amb son tercer equip, ha estat ferma de debò. L'ha aconseguit l'Arenys, seguit del Barcelona C. i de l'Atlètic, tots a escasses diferències.

La de relleus 4 per 50 femenina, ha estat un triomf clar de l'equip del C. N. Barcelona format per les senyores Volgembel, Torrents, Vigo i Muñoz. Han aconseguit batre ademés el record que detentaven elles mateixes. És interessant de constatar la presència d'un equip femení a més del del Barcelona. L'Arenys en aconseguint presentar un equip ha fet un gran bé a la natació femenina, fins ara faltada de la competència animadora de tot progrés.

La cursa de 400 metres braça no ens ha servit més que per a convèncer-nos del fet que ja diguérem en comentar la primera jornada. En Francesc no està en forma. Avui, però, podem afegir, que ademés, el canvi d'estil que ha volgut fer l'ha perjudicat en gran manera, puix ja no té aquella plasticitat que tant avantatges havia de reportar-li. Ha fet una cursa desencaxada d'estil i de factura, especialment del primer, que ha posat a relleu més en l'sprint final, en el qual malgrat l'esforç que féu, no avançava gens més. En Sierra en canvi molt sobri i molt bé ha assegurat bellament un segon lloc al seu Club. El qui ha sobresortit ha estat en Tomás del Club de Mar, el qual ha donat un punt més al seu Club, els únics que ha aconseguit. Els defensors del Barcelona no han pogut fer res millor que els dos darrers llocs, evidentment així la càrrega en què es troba aquest Club de nedadors especialitzats amb aquest estil.

La senyoreta M. L. Vigo, junt amb la senyoreta Granicher els han corregut la cursa de 100 metres braça y s'han classificat sense gaires esforços ni per l'una ni per l'altra per aquest ordre. L'estil que han exhibit era digne d'obtenir un millor temps.

Es en els salts, que s'havien de disputar on ha fracassat la inscripció.

En el de salts de palanca variats, homes, només l'Ibañez de l'Atlètic hi ha participat.

Es inútil dir que ha quedat campió, malgrat no haver estat gaire a l'altura en alguns dels salts, que ha fet. En canvi en els salts de trampolí, doncs, la senyoreta Vigo, única participant també, ha fet honor al títol que aconsegua sense lluita, ja que ens ha decebat amb uns salts perfectes.

Això és tot el d'aquesta jornada, que ha vingut a confirmar el triomf esportiu importantíssim que ha obtingut el C. N. Barcelona, el qual en la classificació general per Clubs obté el primer lloc amb 80 punts i mig, molt més que tots els altres Clubs sumats. L'Arenys també ha obtingut un lloc esplèndid en aconseguir el segon amb un punt d'avantatge sobre l'Atlètic. L'un ha obtingut 26 punts i l'altre 25. El Club de Mar per mitjà del seu braçista Tomás, ha aconseguit un punt i mig.

Remarcant l'èxit que han obtingut aquests campionats, no ens resta sino alegrar-nos de què paulatinament, cada any anem avançant cap als temps que hem donat en anomenar internacionals. No és que en tinguem cap que ho sigui de veritat, però la distància que ens separa d'ells no és ara tan important com no fa gaire.

Alegrem-nos també que aquest any, malgrat que tot feia preveure que no seria així, hàgim resultat aquests Campionats dignes de la importància que ha de tenir la màxima prova de casa nostra.

RESULTATS TECNICS

- 1.500 metres estil lliure:
1. R. Artigas, C. N. A., 23' 44" 6-10. (antic record 25' 27" 6-10).
2. R. Brull, C. N. B., 24' 6" 1-10.
3. J. González, C. N. A., 25' 35" 6-10.
4. T. P. Galdós, C. N. B., 26' 18" 6-10.
5. S. Borràs, C. N. B., 26' 30" 4-10.
400 metres braça:
1. J. Francesch, C. N. A., 6' 57" 4-10.
2. A. Sierra, C. W. A., 7' 18" 6-10.
3. J. Tomás, Club de Mar, 7' 35".
4. J. Domingo, C. N. A., 7' 35" 2-10.
5. S. Fontanet, C. N. B., 7' 57" 2-10.
6. J. Heindreich, C. N. B., 8' 5".
100 metres estil lliure:
1. J. Pinillo, C. N. B., 1' 9" 8-10.
2. J. Cruells, C. N. B., 1' 11" 2-10.
3. S. Parés, C. N. B., 1' 11" 4-10.
4. F. Segalà, C. N. B., 1' 14".
5. S. Ullo, C. N. A., 1' 17" 4-10.
6. J. Pellicer, C. N. A., 1' 20".
100 metres braça (femení):
1. Srta. M. Z. Vigo, C. N. B., 2' 4" 2-10.
2. Srta. Granicher, C. N. B., 2' 18".
Salts de palanca variats:
1. Ibañez, C. N. Atlètic.
250 metres relleus, 5 x 50.
1. C. N. B., Pinillo, Farrés, Cruells, Brull, Parés, 2' 40" 4-10.
2. C. N. B., Mora, Segalà, Trueta, Viyes, Ferrán, 2' 47" 4-10.
3. C. N. Arenys, Millet, Francesch, Franco, Francesch, González, 2' 49" 2-10.
4. C. N. B., Pérez, Majó, Artal, Gamper, Serra, 2' 50" 4-10.
5. C. N. A., Artigas, Ullo, Zaveria, Fella, Pellicer, 2' 52".
200 metres relleus 4 x 50 (femení):
1. C. N. B., Valguenon, Torrents, Vigo, 3' 4" 8-10 (record anterior 3' 21" 8-10).
2. C. N., Arenys, Ferrández, Tullies, E. D., Pasches, 3' 30" 4-10.
Salts de trampolí (femení):
Senyoreta M. Z. Vigo, C. N. B.

Uzcudun. — Em sembla que d'aquesta carambola m'apunto dos tantos.

va vèncer per k. o. Ara bé, els matches contra Hansen i contra Heeney han valgut a Paulino una grossa popularitat baldament les seves victòries damunt dels dos esmentats fossin adquirides per punts i que el fall que li donà la darrera fos discutit per una gran part de la crítica.

La popularitat de Paulino no rau, doncs, en la seva vàlua pugilística sino en algunes de les seves grans qualitats i, principalment, en la seva manera peculiar de batre's, tot coratge i agressivitat. Paulino té molt de color, ha proclamat unànimament la crítica americana i amb això hom ha volgut expressar que el boxador de Règil sino pot ser considerat com un mestre de l'esgrima del puny, la seva manera de combatre interessa i emociona pregonament els espectadors dels matches que disputa.

Uzcudun davant del campionat mundial. — La situació d'Uzcudun amb relació al campionat mundial del pes fort és abans del match amb el negre Wills un xic delicada. Tex Rickard, que el tenia compromès per boxar en els seves organitzacions fins al mes de Novembre vinent, se l'ha deixat caure de les mans sense gaire recança per que ha considerat que després de la victòria de Sharkey damunt Maloney, hom podria anar ràpidament a la final del campionat, oposant Sharkey a Dempsey i el vencedor d'aquest match a Gene Tunney pel títol. Aquests dos combats representen dues vastes organitzacions amb les quals el multimilionari promotor pensa realitzar grossos beneficis. Esportivament aquests dos encontres tenen una gran importància, i tal com està

títol mundial quan fou batut per Sharkey per l'Octubre de l'any passat, a Nova York, per desqualificació en 13 rounds. En realitat la desfeta del negre en aquest combat fou decisiva, car havent vorejat repetidament la desfeta per fora de combat es dedicà com a reclús suprem a subjectar amb els dos braços el seu contrari i, després de repetides amonestacions l'àrbitre el desqualificà enmig de la satisfacció general, car com ningú no ignora, els partidaris del negre en aquest combat eren representats en el públic per una infima minoria de germans seus de color. A això es deu precisament que hom hagi trigat més d'un any a oferir a Wills la possibilitat de rehabilitar-se esportivament; cal remarcar que en fer-ho ara el promotor Fugazzi li ha donat com adversari un pugilista estranger i no pas un americà.

Cal, però, desconfiar de l'esdevenidor del célebre boxador negre, que sembla haver donat de si tot el que podia. Wills està a punt de complir els 36 anys i els 104 combats que porta disputats de 1911 ençà li donen dret al retir. Vencedor o vençut en el match de dimecres es de creure que Wills no anirà gaire més lluny.

Els 104 encontres disputats pel boxador de color es subdivideixen com segueix:

- Guanyats per k. o., 48.
- Guanyats per punts, 30.
- Matches nuls, 2.
- Matches sense decisió, 14.
- Matches exhibició, 2.

(Passa a la pàg. 2)

Els contorns

Tennis trips

Són saludables, certament. Són necessaris i tot si voleu, però... la major part de les vegades l'objectiu principal del viatge no s'aconsegueix pas.

El tennista català arriba a Venècia o bé a Hamburg i produeix així que posa els peus a l'andana, un moviment d'admiració que ja no s'esconcha. Totes les fil·ligranes de l'afalac son per a nosaltres. El plaer en totes les seves formes se'ns ofereix com una fruita madura que sols demana un tremolor de branca...

Això estaria molt bé hi ho trobaríem molt enraonat si dins la pista obtinguéssim resultats brillants. Aquesta admiració seria una bella cosa per enmarcar les grans "performances"...

I és que som esvelts, vestim bé, som cordials, tenim un bon estil coreogràfic, ens fem perillosament simpàtics, però... "no piquem".

Un senyor que es diu Smallplayer o Mitjanet es prou raqueta per esbandir-nos. I això s'hauria d'acabar.

Es clar que el tennista català de retorn a casa seva, s'explica un seguit d'èxits i de bons moments, però no són pas tennístics. Entre homenatge i homenatge, entre "blac" i "charleston", entre excursions i excursions, ha agafat la raqueta i, això sí, ha fet els possibles per defensar el match de bona fe, més, dins una atmosfera de triomf artificial, que pensa en la materialitat d'un "score"? I, sobre tot, qui es recorda d'anar-se'n al llit després de sopar?

I els altres se'n aprofiten... Mixint de la "garden party" a les quatre de la matinada — esguardos tendres, ulls que s'exalten, sedes lluentes sota les llums disperses — hom percep al fons del parc plé de misteri el "match-ball" en contra del partit que s'ha de resoldre l'endemà.

Vet así la nostra dissort... Som massa simpàtics, i la gent en retré homenatge a la nostra simplicitat, ens lliga de peus i mans. I esdevinim uns lamentables Samsons deplorats...

Comprenem que els Clubs amb el seu afany de tenir contents i adictes als seus millors jugadors tractin d'enllemir-los de tant en tant amb un viatge a l'estranger, i consti que això tansols pot ésser favorable al desenvolupament del tennis, però no seria millor en lloc de fer-los participar en torneigs secundaris tractar d'inscrure'ls en concursos importants on no tansols podrien encantar-se amb raquetes de gran classe sino també la seva presència en els encontres — veritadera càtedra de tennis — tindria un interès vivíssim per ells?

Uns campionats com els de Wimbledon, per exemple, demanen a crits la participació i l'assistència dels jugadors catalans de certa categoria.

En canvi, altres concursos, en els quals les nostres raquetes hi són trameses no tenen pas ni de bons trossos avantatges temptadors — tennísticament parlant — i en canvi en tenen massa "de les altres".

Es clar que en aquest món no es pot matar tot lo que és gras i hom deu empassar-se més pa que formatge per apar tirant, així ho entenen les juntes dels Clubs, però jo crec que tots els tennistes em perdonaran que per un cop us recordi, que smoking deu restar tot lo possible ocult al fons de la maleta, ben a plaer sota l'ombra fina de les raquetes vibrants...

El Campionat d'Espanya en Outriggers

La prova dels quatres, la més concorreguda, va ésser guanyada per l'equip del Marítim

Ahí va tenir lloc en algunes del nostre port, i sota l'organització del Club de Mar, per delegació de la Federació Espanyola de Rem, el Campionat d'Espanya en outriggers a quatre i vuit remers i skiff.

Després de la dita prova s'efectuaren regates en outriggers a dos remers, canoes a dotze remers i sols a quatre (neòfits i debutants).

La primera prova correspon a les cinc de la tarda, puntuament com estava anunciat.

Els resultats tècnics foren els que detallem a continuació:

Primera regata. — Canoes a dotze remers en punta i timoner:

En aquesta regata hi hagué premis pels dos equips inscrits, 13 medalles de plata per al primer i 13 medalles de coure per al segon.

Tots dos equips inscrits foren del Club de Mar.

La prova tingué lloc en un trajecte de 2.000 metres amb tres virades.

De sortida la "Lola" pren enèrgicament la davantera, mes al finalitzar la primera virada se li posa ja al costat la "Flo de neu".

Aquesta última agafà la davantera des de la segona virada i va augmentant la distància, obtenint-se els següents temps:

Primer. — "Flor de neu", tripulada per: Félix, Achón, Monné, Batallé, Rauret, Morer, Thomas, Borràs, Bas, Sintes, Butsemis i Manaut, timoner Lozano II. Temps: 8 minuts, 49 segons 3-5.

Segon. — "Lola", tripulada per: Gili, Baró, Roig, Ochao, Rovira, Vidal, Faria, Sanuy, Hernández, Lorenzo, Rey, Comi, Timoner, Lozano I. Temps: 9 minuts, 17 segons.

Actuà d'àrbitre d'aquesta prova el senyor Riba de Pedro.

Segona regata. — Sols a quatre remers en punta i timoner, categoria neòfits.

Trajecte, 2.000 metres ratlla recta.

Primer premi, cinc medalles de vermeil.

Participaren en aquesta prova el Marítim i Club de Mar i fou guanyada pels equippers d'aquest últim.

En començar els del Club de Mar l'esforç final de les darreres estropades, l'equip del Marítim, que estava a una distància d'uns 200 metres, abandonà, retirant-se.

El resultat va ésser:

"Salou", del Club de Mar, tripulat per Galdó, Coll, Pérez, Moran; timoner, Such, 9 minuts, 58 segons 2-5.

Actuà també d'àrbitre en aquesta cursa el senyor Riba de Pedro.

Tercera regata. — Sols a quatre en punta i timoner.

Trajecte i premis iguals que l'anterior.

Arbitre, senyor Fornells.

De sortida el Club de Mar pren el cap amb una boga bastant ràpida, no obstant és aconseguit pel Marítim, que li pren més d'un bot d'avantatge, arribant en aquesta forma als 500 metres últims.

A l'arribada reacciona enèrgicament l'equip del Club de Mar, entrant amb mig bot de diferència amb el contrincant, degut a haver esmerçat l'esforç final massa tard.

Els temps d'aquesta prova foren els següents:

Primer. — "Morató", del R. C. Marítim. Equip: Bertran, Estévez, Murguía, Noelle; timoner, Atué, amb 8 minuts 44 segons.

Segon. — "Salou", del Club de Mar, equip: Wolfisberg, Panyella, Castells, Valls; timoner: Lozano I.

Quarta regata. — Campionat d'Espanya en outrigger a quatre remers en punta i timoner.

Trajecte 2.000 metres ratlla recta.

Primer premi: Copa donada pel president del R. C. Marítim, don Artur Sedó, i cinc medalles de vermeil.

Segon premi: cinc medalles de plata.

Aquesta prova, tant per l'entusiasme que sempre ha despertat, com per ésser la més concorreguda, ja que ultra els dos Clubs citats de la nostra ciutat, hi prenia part també el Club Nàutic de Tarragona, pot considerar-se que fou el "clou" de la festa.

Arbitrà el senyor Fornells.

D'arrencada pren la davantera l'equip del Club Nàutic de Tarragona, seguit de l'equip del Club de Mar i del R. C. Marítim.

Durant el trajecte el Nàutic de Tarragona se separa de les seves algues, tornant a situar-se en són lloc, entrant els equips als 500 metres distants uns d'altres i pel següent ordre: Marítim, Tarragona, Club de Mar, que és el mateix ordre final amb els següents temps:

Primer. — "Daris", del R. C. Marítim de Barcelona. Equip: Otín, Català, Presas, Olivella; timoner, Lamarea. Temps: 8 minuts, 13 segons 1-5.

Segon. — "Lluís Bonet", del Club Nàutic de Tarragona. Equip: Siegenthaler, Dalman, Prats, Pinyol, Timoner, Ventura. Temps: 8 minuts, 7 segons 3-5.

Tercer. — "Jaime I", del Club de Mar de Barcelona.

Segueix a la pàgina 2

SEMPRE NOVELTATS
PER A SENYORA I SENYOR

Panyeria Pérez

Hospital, 15 i 17

El festival d'Arenys

Amb motiu de la Festa Major d'Arenys, el Club de Natació d'aquest nom ha organitzat un festival esportiu que ha estat a l'altura de la festa que se celebrava.

L'organització, com sempre, sense sobrar-hi cap detall.

L'èxit esportiu indiscutible d'unes proves que ultra-correr en distàncies preses a ull, no han estat cronometrades.

Se'ns han facilitat els següents resultats:
33 m. infantil.—Primer, Muñoz.
100 m. debutants.—Primer, Bordes; segon, Abat.

100 m. braga.—Primer, Sierra, C. N. At.; segon, Goula, C. N. Ar.

200 metres.—Primer, Majó, C. N. B.; segon, Freixa, C. N. Ar.

Travessa del port.—Primer, Francesch, C. N. Ar. (Seniors); segon, Mas, C. N. At. (Juniors), tercer, Granada, C. N. At. (Juniors); quart, Zorca, C. N. At. (Seniors), cinquè, Llorca, C. N. B. (Juniors).

Partit de Water-Polo.—Entre l'equip del C. N. Barcelona i el de l'Arenys es féu un partit que hom anomenava de Water-Polo. Després de mil dificultats per a fer gol, el primer n'aconseguí un. Els equips eren: Barcelona: Trigo III, Basté, Puig, Trigo I, Giménez, Trigo II, Gra-Jiménez, Artigues, Pellicer. Àrbitre en Baldes. Mados. Atlètic: Sanfeliu, Ubach, Espriu, Sierra.

REMARKS

Ve de la pàgina anterior

blic, perquè els gols no s'aguantaven dret. Sobre tot quan algú estava a gol, els pals s'enfonsaven i la pilota passava per damunt. Als jugadors els feia l'efecte més aviat de provar sort a una atracció de pim-pam-pum al Turó que no pas de jugar a water-polo.

A Arenys s'havien batut qui sap quants records de natació, males vens diuen que degut a prendre les distàncies a ull i, és clar, amb aquella tendència a veure-ho tot més gros que és característica dels calculadors a ull.

Ahí, però, per evitar una nova i ressonant ensorrada de records, les proves de natació no foren cronometrades.

Ludwig, president del Col·legi d'Àrbitres de natació, és un home que intervé a tot arreu, exercint gran nombre de càrrecs i funcions.

Ahí a Arenys, però, fent de "starter" va donar una sortida tan extravagant a la cursa de 100 metres, que hom tem, amb raó, que la seva llarga llista de càrrecs sofriria la minva d'una unitat.

Com fem constar en altre lloc, anit pasada fou ofert un sopar a Walter, el qual tingué lloc al primer pis del restaurant Patria.

Al mateix temps, i en el mateix local, es celebrava un apat al jugador Padron. Un curios ve poder comprovar que al primer banquet hi havia més comensals que al segon. I, bon barcelonista, ho comentava fent notar que fins en aquest ram guanyava el Barcelona.

Quan a la piscina del Barcelona de Natació es celebren proves, els socis que no hi tenen cap feina a fer hi tenen rigorosament prohibida l'entrada.

Cal dir que hi ha una excepció, ben involuntària.

Un dels germans Serra és activíssim, fa de "stater", de "speaker", pren temps, corre d'una banda a l'altra, no està mai quiet.

Un germà seu d'absoluta semblança física, però no gens pel que fa a activitat, és val de la primera per passar l'avant dels porters, els quals es pensen que deixen entrar el germà actiu.

La Junta sembla que obligarà a diferenciar-los amb un distintiu.

Com poden veure els nostres lectors, el senyor Pere Cansell ha deixat d'ésser de la Junta del F. C. Barcelona.

En compensació, ha rebut el nomenament d'alcalde de Sanahuja.

L'estada dels atletes catalans a Madrid va donar-los moltes ocasions de fer pràctiques d'idioma, que a alguns molta falta els feia.

Entre altres castellanades, hem recollit aquestes:

En Tugues petit desitjava rentar-se, cridà a cambra i li digué: "Me harà el favor de un yerro de agua?"

El terrassenc Pauls, al menjador del mateix hotel, va voler repetir un plat de lluc; no se sap per què, puix es al·tres en varen deixar mitja ració.

L'home va demanar-lo al cambrer: "¿Tendrá la bondad de un poco más de luz?"

D'aquesta feta, les esmentades paraules s'han fet famoses en els centres atlètics.

En Santillana anava per Madrid carregat amb una maleta que contenia tots els anells, agulles, rellotges, cadenes, etc., dels atletes.

En Brunet s'encarregà de vigilar les begudes destinades als atletes, instal·lades sota el famós marcador i rellotge del no menys famós Stadium Metropolita. A desgrat de la seva vigilància, les gasoses i llimonades desapareixien a gran velocitat; i no eren pas els atletes qui les consumien, sinó que era l'empleat que feia córrer les minuterres del rellotge.

Qui s'hi va amoinar més fou En Mi-

MITJONS Hobfots
DEU RALETS BEN GASTATS

DEPORTISTES:

l'Aigua de Colònia

usada en friccions, tonifica els muscles, refresca la pell, treu el cansament i dona al cos un perfum altament viril i original.

PERFUMERIA PARERA
BADALONA

quel, que havia dat ordre que només deixessin beure els atletes que aconseguissin punts.

Els nois del Badalona tenien gran il·lusió de tenir una foto d'ells tots sols, i van encarregar-la a En Miquel.

Aquest se'n va sortir amb tanta traca, que en revelar la placa tothom va quedar sorprès de veure que els havia tallat el cap a tots.

Si no fos millor atleta que fotògraf...

A la famosa Caseta del Príncep els atletes catalans s'hi presentaren en nombre de 27. Hagueren de dividir-se en dos grups per facilitar la tasca del cicerone.

En contemplar aquella famosa taula sota la qual hi ha uns miralls per poder admirar el treball de talles i inscripcions sense ajupir-se, un dels atletes ho entengué tan malament, que es pensà que amb els miralls veuria el que hi havia damunt la taula, i vingà ficar el cap per sota.

La feina va ser per al famós llibreter, arxiver i corredor Palau, per fer-li entendre de què servien aquells miralls.

El nostre caríssim Fivaller és, des d'aquesta setmana passada, pare d'un nen que segurament serà un gran esportiu. Per començar, l'Albareda li ha regalat uns minuts de boxa.

Les nostres felicitacions.

Uzcudun-Wills...

Ve de la pàgina anterior

Perduts per k. o., 2.

Perduts per punts, 5.

Perduts per desqualificació, 1.

L'època més brillant del boxador negre fou l'any 1921, que va guanyar 11 combats per k. o. i dos per punts.

Wills ha boxat amb tots els homes de color que en el període de abans de la guerra donaren gran relleu a la boxa: Sae Mc. Vea, Joe Jeannette, Sam Langford, Thomson, Buddy Jackson, etc., etc. Tots foren batuts per Wills, excepte el gran Jack Johnson, amb el qual mai arribà a boxar.

Examinant el record de Wills hom troba molts noms repetits, Thomson, Mac Vea, Langford i altres figuren unes deu vegades cadascun, com adversaris seus, el que vol dir que ha estat oposat amb preferència a homes de color. Un d'ells, Sam Langford, aconseguí posar-lo fora de combat dues vegades, el 1914 i el 1916. Posteriorment Wills aconseguí fer la pau vencent vuit vegades el seu ex-vençedor, dues per fora de combat.

Entre els blancs que han boxat contra Wills hi ha ultra Sharkey ja anomenat, Carl Weinert, Lluís Firpo, Floy Johnson, Bill Tate, Bartley Maden i altres tots els quals resultaren batuts, excepte Sharkey que el va vèncer com ja hem dit.

Les perspectives de l'encontre. — Als Estats Units els pronòstics favorables a Paulino són en majoria. Hom funda la victòria del base en la caducitat del seu rival. Hom no nega, però, al boxador negre possibilitats de vèncer.

Hom calcula que en el moment de pujar al ring els dos boxadors, Wills posarà uns deu quilos més que Paulino, afegint a aquest avantatge els de prop d'un pam en la talla i envergadura, caldrà convenir que l'encontre no tindrà aquella visibilitat pròpia dels matxos en els quals les característiques físiques dels dos contrincants són semblants.

Espectacularment el match no ofereix gaires garanties de bellesa, sobre tot si Harry Wills, el més avantatjat domina. Ara bé, tenint en compte l'edat de Wills i el que va fer en el seu combat d'ara farà un any contra Sharkey, sembla que la victòria s'ha de decantar a favor del base, forosament més àgil, ràpid i insensible a la fatiga que el seu gastat antagonista. De totes maneres les possibilitats de Wills no són negligibles i hom està d'acord amb què pot otorgar-se la decisió en el que cas qüest sapiga obligar a Uzcudun a boxar-lo, és a dir a fer jo de l'esgrima; els coneixements que té Wills de la boxa i la seva envergadura superior poden permetre-li, sense cap dubte imposar l'esmentada tàctica. La creença general és, però, que Wills fidel als mètodes que ha emprat en la major part dels combats que ha disputat, tractarà de fer un jo còmfus, agafant-se tan com podrà i cometent les nombroses irregularitats que han estat la seva norma; en aquest cas l'Àrbitre de l'encontre és qui permetent o prohibint el jo esmentat pot influir d'una fàcil gairebé decisiva en el resultat final.

De totes passades cal concedir un ample marge de confiança al campió d'Europa del pes fort cada dia més experimentat de les coses del ring i tenir present que la superioritat en la talla del

contrari no ha constituït mai per ell fins ara un seriós handicap. El mateix pot dir-se referent al pes. Sense negar la importància que té per a Wills poder-se rehabilitar davant de l'opinió pugilística del món sencer i els ànims que aquest vehement desig pot infundir-li, nosaltres creiem sincerament en la victòria del base, si és que, com asseguren els darrers telegrames, es presenta a combatre completament guarit de les seves ferides i en estat físic i de preparació perfectes.

Al nostre entendre en aquest combat Paulino-risca, que, àdhuc guanyant, la seva victòria no pesi prou en l'opinió pugilística americana. Calen dues coses perquè Paulino sigui considerat després del match com aspirant seriós al títol de Tunney; de primer que guanyi i després que durant el combat Wills demostrï que conserva les seves millors qualitats. Una victòria d'Uzcudun damunt un Wills disminuït, amorrat, l'ombra del que fou, no tindrà cap valor demostratiu, per bé que li donaria dret a ésser oposat a un adversari en millors condicions.

...Però aquests són temes a tractar quan hagi guanyat cosa en el moment present bastant probable, però no pas del tot segura...

Crítiques

El Campionat d'Espanya d'outrigger...

(Ve de la pàg. anterior)

celona. Equip: Galofré, Ormad, Forns, Manzanares; timoner Piqué. Temps: 8 minuts, 44 segons 3-5.

L'equip Otín-Lamarca va refermant les seves victòries i esperem veure els resultats que obtingui si va als Campionats d'Europa, per a tenir una idea més clara de la seva força, i diem de la seva força, perquè tal vegada no estem encara gaire convençuts del seu estil.

Cinquena regata.—Campionat d'Espanya en skiff.

Trajecte: 2.000 metres ratlla recta.

Primer premi.—Copa donatiu del Excel·lentíssim senyor don Lluís Sedó, 1 medalla vermell.

Tots dos participants pertanyen al R. C. Marítim.

En Campiani va bastant retardat a la sortida; més recupera ràpidament i va establint una diferència al seu favor, finalitzant amb el següent resultat:

Primer.—"Manganello", tripulat per Antón Campiani. Temps, 10 minuts, 38 segons 2-5.

Segon.—"Guifré", tripulat per Enrie Badia. Temps, 11 minuts, 24 segons 3-5.

Actuà d'àrbitre el senyor Bodmer.

Sexta regata.—Outriggers a dos remers en punta i timoner.

Trajecte: 2.000 metres ratlla recta.

Premis: Copa del senyor En Ricard Margarit i 3 medalles de vernell.

Àrbitre: el senyor Bodmer.

L'equip "Arruga Sstop; timoner, Atusé; tripulants del "Heuley", del F. C. Marítim, en ésser als 200 metres de la boia, a poca distància darrere el Club de Mar, es varen obligats a fer una petita parada per un bot de llaguer que se'ls va situar davant seu, per la qual cosa en finalitzar la cursa comunicà al jurat que fos considerat com retirat.

L'ordre d'arribada va ésser el següent:

Primer.—"Costa Brava", del Club de Mar. Tripulació: Galofré, Ormad; timoner, Piqué. Temps: 9 minuts, 44 segons.

Segon.—"Heuley", del R. C. Marítim. El jurat no establí el temps d'aquest equip, atenent-se a llur petició.

Setena regata.—Campionat d'Espanya en outriggers a vuit remers en punta i timoner.

Trajecte, 2.000 metres ratlla recta.

Primer premi: Copa Balaers, donatiu del senyor Morató, 19 medalles vermell.

Actuà d'àrbitre el senyor Bodmer.

Potser degut a la convicció que tenien els bogadors del Club de Mar en aquesta prova, de la seva manca d'entrenaments, els va portar a posar una cura en la seva boga que si bé tal ve-

Els
vostres
colls
sempre
Elegants
i sense
arrugues

Venda
a totes les
camiseries
Preu: dos rals

A l'engròs:

P. PASTELLS

Rambla Catalunya, 118 / Barcelona

gada el féu anar una mica massa pausats, els produí bastant de comunt, havent estat aquesta igualtat de boga el que els conduí a la victòria.

Sortiren ambdós equips molt igualats, guanyant lleugerament petita avantatge el Club de Mar fins passada mitja cursa, que se situà ja francament davant amb una distància de dos botes, que aguantà quasi fins al final, en què el Marítim va reaccionar una mica.

El resultat d'arribada va ésser:

Primer.—"Caalunya", del Club de Mar, tripulat per Rotg, Sans II, Roca, Llikonya, Jili, Rodés, Esteve, Montmany; timoner, Such.

Temps: 7 minuts, 50 segons 2-5.

Segon.—"Lucita", del R. C. Marítim. Equip: Riera, Muntau, Berlingue, Puig, Canadell, Malochy, Tarrats, Mart; timoner, Pasqual.

Temps: 7 minuts, 55 segons 4-5.

FIXOLINA CANIGÓ
FIXA I CONSERVA EL CABELL

El jurat estava constituït en la forma següent:

Juige de sortida, senyor Galofré.

Al·lineador, senyor Davallillo.

Juige d'arribada, senyor Bas.

Cronometrador, senyor Grau.

Aquests senyors, així com els Àrbitres esmentats anteriorment, foren elegits per a aquestes càrrecs de jurat per a aquestes regates en l'assemblea de delegats que celebrà la Federació Espanyola de Societats de Rem, la nit anterior a les curses.

Felicitem els equips guanyadors i ens congratulem que les victòries hagin anat repartides entre els Clubs concursants, tota vegada que això pot ésser causa de millor entusiasme entre els que practiquen aquest formós esport del rem.

MARTÍ

NOTORIS

Els nous models

"Falcon-Knight"

El mercat automobilista de Barcelona acaba d'enriquir-se amb un nou model que ha cridat poderosament l'atenció dels entesats, tant, que amb els primers cotxes arribats no n'hi ha hagut prou per complir amb totes les demandes.

Aquesta novetat és el cotxe Falcon Knight, fabricat per una de les filials de la important firma Willys Overland tan coneguda ja entre nosaltres per les seves produccions, com el cotxe Willys, que gràcies a l'esportivitat dels seus representants s'ha acreditat en totes les proves on ha pres part, i ha establert un magnífic record de les 24 hores, i el Whippet, última producció Overland, tipus de cotxe econòmic i utilitari que s'ha estès com era d'esperar.

Comptant amb aquests antecedents, doncs, no s'havia d'esperar altra cosa, de la nova producció, que una construcció tècnica perfecta i un acabat de detalls propi a satisfer les modernes exigències de bona presència i confort.

El nou autò, sortit de les fàbriques Falcon Motors Inc., és, com la majoria de cotxes americans, un sis cilindres, els quals cubiqen en total 2.345 centímetres, és construït sota les patents Knight, la qual cosa ja és per ella sola una garantia completíssima. A més a més, s'hi han afegit diferents perfeccionaments, com un esmorteïdor que absorbeix l'empesa i les vibracions de l'embranchament, filtre d'oli, la direcció muntada sobre dobles coixinets de corrons, termostats regulador de la temperatura de l'aigua, etc., etc.

Segons proves fetes, el cotxe Falcon Knight pot portar una marxa seguida a cent quilòmetres per hora sense necessitat de forçar gens el motor. O sigui que pot assolir velocitats màximes molt superiors encara. Una altra de les bones qualitats del cotxe que descrivim, és la seva ràpida acceleració, que li permet de passar, en menys de vuit segons, de deu a quaranta quilòmetres per hora.

La presentació del cotxe és conforme a les exigències modernes, que volen un acord entre la perfecció de línia i el màxim confort i comoditat.

Hem vist xassiss equipats amb carrosseries brougham i sedan quatre portes. Aviat la sèrie serà completada amb un roadster per a quatre passatgers, un landó-sedan i un cupé dues places.

No cal dir, doncs, després de les ratlles precedents, que el cotxe Falcon Knight s'estendrà ràpidament en el nostre mercat, com n'és un avenç de gran significació el fet de la gran demanda que hi ha hagut dels xassiss arribats.

PANYERIA PEREZ

CUPÓ REGAL

10 per 100 descompte

Hem de felicitar, per tant, la coneguda i activa firma Automòbils S. A. i al seu actiu i esportiu director Josep Bofil, per la nova i valuosos adquisició, que en les seves mans s'ha de traduir en una gran difusió del Falcon Knight.

La nova gerència de la «Representació d'Automòbils S. A.»

Ha estat nomenat gerent de la important casa «Representació d'Automòbils», concessionària dels autos Chrysler el nostre volgut amic el senyor Antoni Pàmies Teulon, l'activitat i competència del qual com a automobilista i com a comerciant no ens cal ponderar.

El cotxe Chrysler és prou conegut, perquè n'hàgim de fer l'elogi. Basta examinar les matricules de cotxes per veure la quantitat de cotxes de la marca esmentada, fet molt de tenir en compte en un mercat tan assortit de marques com és Barcelona.

A la prestigiosa entitat Representació d'Automòbils S. A. i al senyor Pàmies adreçem la nostra més cordial salutació.

FUTBOL

El Campionat de promoció

L'Atlètic de Sabadell guanya el Palafrugell per 2 a 1

Un àrbitratge que influència el resultat

Terrassa. Va tenir lloc en el camp del Terrassa F. C. el partit entre l'Atlètic de Sabadell i el Palafrugell, per veure si el primer seguia en el Grup B o passava a segona categoria, a la qual pertany l'últim dels anomenats clubs. El diumenge abans havia tingut lloc el primer partit a Palamós, venent els de Palafrugell per 4 gols a 0; per tant, el partit d'ahir podia ésser decisiu per als sabadellencs. Caldria, però, jugar una altra partida, puix que aquests darrers sortiren triomfants.

L'encontre no tingué res de particular. De jugades vistoses ben poques. L'Atlètic demostrà estar més bregat a lluites d'aquesta mena, però tècnicament els seus jugadors estigueren molt per sota dels de Palafrugell. Aquests sortiren coberts per trobar-se estranys de públic camp, però a mesura que anaven referent-se, la cohesió s'anà accentuant i els moments de perill a la porta sabadellencs eren més seguits. Els de Sabadell, pel contrari, si no haguessin estat l'entusiasme i la cobdícia, tenien la partida ben perduda. De manera, doncs, que sota el punt de vista futbolístic, el Palafrugell es tan digne de figurar en el grup B, com l'Atlètic, tot, és clar, segons les impressions que poguérem treure del partit del darrer diumenge.

L'equip sabadellenc aconseguí els dos gols a la primera part, l'un produït d'un córner, molt ben rematat per Sánchez. El porter de l'equip contrari, ben poca cosa féu per a salvar el punt. I el segon una falta d'un jugador blau-blau, prop de l'àrea de gol, és tirat el càstig per Cofreces, introduint-se la pilota a la xarxa. Aquest gol és degut a la mala col·locació dels jugadors palafrugellencs, els qui taparen ben complet a llur porter.

La primera part finí amb aquest resultat.

Els de Palafrugell aconseguiren llur gol deu minuts abans d'acabar el partit, per mitjà de Bonal. Després d'aquest gol hi hagueren moments que semblava que havia de venir l'empat, però vingué el final sense aquest.

Esmertant jugades, creiem que no cal. Tant els d'un equip com els de l'altre, feren el que pogueren per aconseguir la victòria pel seu respectiu club.

S'al·linearen així:

Palafrugell: Martí II, Esparragó, Pons, Vergés, Castelló, Cabanés, Pons, Bonal, Costa, Avelart i Martí I.

Atlètic: Pasqual, Roura, Vilalta, Salomó, Giróres, Conesa, Vives, Cofreces, Sánchez, Moix, Lavilla.

Àrbitre Castillo.

Som partidaris de no fer comentaris referent a l'actuació dels jutges. Aquests, com a mortals, no són perfectes, però el cas de l'àrbitratge de Castillo fou tan desgraciat, que no pot passar sense la nostra menció. Molts dels seus fal·lis foren evidentment equivocats, i aquests quasi tots perjudicaren als de Palafrugell. Per altra part, per ell, els jutges de línia no existiren, fent cas omís de llurs advertiments. Coorregueren alguns incidents, i el culpable directe dels mateixos, el senyor Castillo, i aingú més n'és responsable. Amb gaires actuacions arbitrals com les del passat diumenge, l'anomenat senyor hauria de deixar d'actuar com a jutge de futbol.

S'uniran per fi el Lleida i el Jovenut?

Lleida.—Aquest afer de tant interès per a l'esport lleidatà sembla que va prenent forma encara que per ara i tant no creiem possible un aranjament falaguer. L'any passat aquesta esperada unió no passà d'un rumor d'origen més o menys significatiu. Enguany, però, ja no ha estat rumor, sinó que hi hem vist alguna deliberació entre els dos cercles lleidatans, encara que sense arribar a un acord definitiu.

Donada l'especial situació en què l'esport de Lleida actua en els dos clubs, no estranyem alguna discrepància en les entrevistes de llurs directius en entrar en aquest tracte, però amb tot, creiem fermament que ja arribarà l'hora en què quasi sense ni adonar-nos en veurem lligats els dos cercles en una agrupació. Per aquest any encara està verd; l'any que ve ja veurem...

Ernest F. C. Witty
Carrer Aragó, 261
BARCELONA

La millor casa
en articles per a tots els esports.

El Sr. Vendrell, president de la secció ciclista de la U. E. de Sans, ens va dir...

FIXOLINA CANIGÓ
FIXA I CONSERVA EL CABELL

44 ciclistes sobrevivents de la cursa es proposen arribar diumenge a París

Per a vestir elegant heu de
comprar a la
PANYERIA PEREZ
Hospital, 15 i 17

BOX A

"El Rayo soy...."

MISSIONS *Reportage*
DEUX RALETS BEN GASTATS

es mereixen llurs esforços.

Bàscules
Arques per a Cabals
Pibernat
Carrer de Parlament, 9

FABRIQUES DE PARAIGÜES I OMBREL·LES

Pius Rubert Laporta

66, Ronda de Sant Antoni, 66

CARTERES-BOLSOS-VENTALLS-BASTONS
ESTOIGS PROPIS PER A REGAL

tasca de conjunt com poques vegades es'ls havia vist portar a cap, fent-se dignes d'esment, cadascú en el seu lloc. Solé, que de dia en dia va traient innegables qualitats de defensa. Però i Callicó, que mantingueren llurs llocs de la manera que tenen per costum, quan estan de bones, i Pons, que comença la seva manca de canes, amb una gran activitat.

Al segon temps el domini del Júpiter no fou de bon tros tant absolut, sinó que hagué d'alternar-lo, tot veient-se sovint en situacions de veritable perill, les quals, no obstant, abundaven en les dues bandes i foren salvades principment pels dos porters. Contribuí al desenvolupament del Martinec, d'una manera ben visible, l'actuació de l'ala esquerra. El joc es desorientà dins una gran activitat, a la qual acompanyà la duresa que es feu manifesta principalment en els regles del Martinec. Després es generalitzà i s'arribà al fet absurd i immoral de la persecució del jugador amb preferència a la bola. A les darreries el joc va decaure considerablement.

Arbitratge: Sabater, Ortí, Soler, Font, Calicó, Peiró, Diego, Ribet, Grau, Pons, González.

Martinec: Prat, Vives, Vinyes, Camorera, Barcons, Tímo, Navarro, Ribes, Costa, Irazzo, Pina.

SANT ANDREU, - BADALONA, 4

El Badalona anà a Sant Andreu disposat a prendre la revenja del partit perdut al seu camp, i ho assolí plenament.

El Sant Andreu, per contra, no hi oposà un equip en condicions de resistir poc ni molt. La superioritat dels representants de l'equip de la costa fou ben manifesta, però la seva forma de jugar no fou gaire correcta.

Com es veurà per la composició dels equips, al "gran complet" badaloní, oposà al club andreuenc un conjunt poc homogeni i amb reserves.

El joc, diguem-ho, fou minso, car a la ineficàcia dels locals, no acerta el Badalona a aprofitar-se'n, i el seu joc fou ben deficient.

Amb pocs minuts al començament el Badalona obtingué dos gols, de jugades personals de Garriga i Tejedor III, aprofitant vacil·lacions de la defensa contrària.

La partida semblava constituir una desfeta del Sant Andreu, però se sobreposà al detallament i nivell el joc, aconseguint un gol brillant Prats. Malgrat la superioritat dels blaus, la partida es mostrà indecisa, sense excedir-se cap bàndol. Un gran tret d'Ortí tocant el travesser, no permeté al Sant Andreu d'obtenir l'empat quan el gol era imparable.

Després del descans descendí encara el joc, i s'imposà el Badalona, a la poca encertada actuació andreuenc. Poca cosa es feu de notable.

Un frekik fortuït amb què Marín castigà injustament al Sant Andreu, valgué el tercer gol del Badalona, picat per Forques, i acabà de desmoralitzar els locals. Des d'allavors aparegué clar el resultat, encara insegur.

Finalment, jugant el Sant Andreu amb deu homes, el Badalona se n'apropià per apuntar-se el quart i últim, sense trobar-se amb cap cintrincent.

Marín, que castigà el Sant Andreu amb un free-kick excessivament rigorós, deixà passar abans una falta molt més greu al Badalona dins l'àrea en una jugada de transcendència. Dit en una paraula, Marín no anà a l'hora.

Del Badalona, Ros no tingué feina. Samó i Martín, feina fàcil. Codina, Gó i Vinyes no trobaren ratlla mitja contrària i jugaren a plaer. Blasmartí dels darrers la duresa impropia. Just i Farrer, discrets. Els millors Forques, Garriga i Tejedor III, els únics als quals es deu la victòria.

Del Sant Andreu, complí Subirón, Cluselles, impotent per a resistir el perillós terç badaloní. Rafa, superior. Bes i Sala, mitjos ales, compliren. Rigau, un mig centre de voluntat, però res més. Pot dir-se que no existí, castigat ja al principi per la duresa de Gol.

Sense mig centre, i amb poca ajuda dels altres mitjos, es comprendrà que la davantera no pogué realitzar cap joc. Com a ratlla no existí. El reserva Palgueres no és de talla. El debutant Ortí, apagat en absolut. Daniel, molt cobejós, però sense ajuda. Prats, el millor, sense igualar les seves anteriors actuacions. Poca cosa pogué fer, degut al domini insistent dels contraris. Pous inactiu, però intel·ligent.

A MATARÓ

L'ILURO VENC UN POTENT EQUIP DEL C. D. EUROPA PER 2 A 1

Mataró.—Com era de suposar, l'anunci de la visita de l'equip de l'Europana es traduí amb una bona entrada, com feia dies que no s'havia vist; i el que més expectació desvetllà fou la presentació amb l'Europana de Florença, ex porter de l'Iluro.

Els ilurense, sempre i en tot moment tingueren la iniciativa del joc. Llàstima que la falta de competència de les línies llançaven a defensa no fessin les jugades amb la cohesió necessària, cosa molt natural, degut als seguits canvis que d'un quan temps ençà veiem en l'equip local.

L'Europana ens presentà a Mataró als seus nous elements, dels quals resalta la voluntat d'En Bígüeres i el joc precisiós i pràctic d'En Pico, element aquest que crec molt ben adquirit.

rit; un altre dels nous és en Xifreu, del Gràcia, en quin jugador la seva pobre actuació pasà quasi bé desapercebuda; en Florença donà mostres en tot l'encontre d'una gran nerviositat, que esclatà en una jugada no molt legal a En Roca, que li valgué una amonestació d'Aramburu i una bronca del públic.

Soisament en acabar-se el partit feu dues parades amb la seguretat en el peculiar; ben al revés, fou la gran actuació del meta de l'Iluro. En Guasp, que en diverses ocasions feu errorar del públic uns grans aplaudiments, que veritablement se'n feren mereixedors.

Als cinc minuts de joc, en un batibull, En Llorca obtingué el primer per als seus, que es llargament aplaudí. A aquest gol seguíen diversos moments i varies jugades, durant les quals la porta de l'Europana perillava constantment, però la falta d'unitat a la davantera de l'Iluro feu que algunes jugades perdessin per aglomeració i d'altres per falta d'un que tan sols era menester que hi posés el peu.

Als trenta minuts en l'intercanvi passa En Massanet i l'Iluro la bola a Fontseré, però En Bala i li fuix dels seus. Recollida novament, En Guasp li obstruïx el pas, s'enreda amb la pilota i Fontseré i marca el primer i únic gol per a l'Europana.

El segon temps continua amb el mateix joc viu, i amb la mateixa presió que en la primera part.

Es tira un córner a la porta de l'Europana, la recull Llorca amb el cap i la passa a En Canet, marcant aquest el gol de la victòria d'un fort xut que en Florença no es prou per evitar.

L'Europana vol aconseguir almenys l'empat, meten, finalit l'encontre amb la victòria de l'Iluro que els defensius del marc de l'Iluro no però, que ha ben segur, d'haver-se entès més els suïts.

A les ordres del senyor Aramburu es formaren els equips de la manera següent:

Europana: Florença, Bígüeres, Alcorais, Artius, Corbella, Roig, Pico, Xifreu, Cros, Ramiré i Fontseré.

Iluro: Guasp, Massanet, Balaguer, Verdier, Larrosa, Roig, Escuder, Moragas, Llorca, Canet i Roca.

A MANRESA

MANRESA, 1 - CLUB GIMNASTIC, 1

Manresa.—La partida que han llurats els dos capdavanters del Grup B no ens ha pas satisfet, molt al contrari, han decebut per complet. Ni els de Tarragona sens han mostrat amb la forma que requeriria un campió, ni el Manresa ha jugat com a sots-campió.

Està clar que amb la temporada que estan passant tots els clubs fent proves, no es pot formar cap jui, en canvi, de continu desballes.

CAMISERIA

FITO

BARCELONA

Especialitat en la mida

Tall sistema americà

PREUS BARATISSIMS

Jaume I, 11

ten als jugadors i naturalment fins al cap d'un camp no es coneixen els companys i tot va a la bona de Déu.

El Gimnàstic sens ha mostrat amb la modalitat acostumada; això és passades llargues i amb grans gambades, fa que arribin sovint mena davant la porta contrària, rapidesa que també els permet retirar-se per defensar-se a temps. Són perillosos davant la porta, perquè troben a mitjos i defenses contraris a fora de lloc.

El Manresa, de joc lent i passades curtes, els moments que les oportunitats els ho permetien atacant de valent i aguantant els atacs amb molta insistència pel seu joc calmos. En el partit que ens ocupem, però no s'ho han pres gaire a la valenta i anant lent. El domini, al segon temps, els ha pertenescut en absolut; no així al primer que, encara que Heugerament, ha dominat més el Gimnàstic.

Els gols han estat materialment tronats i poca-soltes; el del Manresa l'ha fet Cella, amb una capcinada que ha passat per entre les canes del porter, i el del Gimnàstic em sembla que era Fores, que ha aprofitat un garbuix davant la porta, i com hem dit, molt innocentment.

Han tingut moltes més ocasions de marcar els locals, però els davanters tenien el Sant girat d'esquena i tots els xuts els sortien desviats. A més a més han tingut ocasions en algunes confusions de la defensa local, que tampoc els han aprofitat. El Gimnàstic també n'ha tingut una a les acaballes, que costava més de fer-la anar a fora, que fer gol.

En Bentanachs, que debutava de mig centre, s'ha portat amb molta grisor; ha deturat molt joc, però no l'ha interaccionat, potser s'arragat amb més pràctica.

Arbitratge: Comorera, i eren els equips: Gimnàstic: Sadahujia, Inglès, Virgili, Samà, Monfort, Ollé, Farré, Delcós, Domingo, Fores i Góñi.

Manresa: Corrons, Sarroca, Martí, Delgado, Bentanachs, Tort, Loren, Cella, Homs, Pous i Guix.

A TERRASSA

UNIO ESPORTIVA DE SANS, 2 TERRASSA, 1

Terrassa.—Per a aquest partit amb el qual dilluns darrer, segon dia de Festa Major, havia el Terrassa formà el programa futbolístic del ofert l'ajuntament d'aquella ciutat una magnífica copa.

La victòria i la possessió del premi ofert va correspondre a l'equip de la Unió Esportiva de Sans, i cal reconèixer que en fou mereixedor abundantment. El Terrassa es traduí d'uns socorridors gràcies a la magnífica actuació del trio defensiu, Massagué, Humet i Sabater mantingueren a ratlla la línia d'atac del Sans, que es mostrà perfectament unificada i plena sempre d'una noble i ferma cobradora de guanyar.

La iniciativa del joc, que correspongué, en la seva major part, al Sans, en fou principalment a causa el poc rendiment de la línia mitja terrassenca, la qual es defensà amb poc efecte i deixà de servir a la seva davantera, el joc que li era precis per a fer quelcom de profit.

Va arbitrar Vidal, molt poc voluntariós en fer-ho com calia.

HOCKEY

Terrassa.—Dimarts passat jugaren una partida de hockey un equip del R. Polo, amb el qual s'alinearen alguns jugadors d'altres clubs, i el Terrassa, partit concertat també amb motiu de la Festa Major a la ciutat del Vallès.

Fou una partida magnífica, així per la classe de joc emprat com per l'extensió i correcció amb què uns i altres es portaren.

S'endugué el triomf el Terrassa, per dos gols a zero, obrats per Prèlix i Chevalier.

En reprendre's el segon temps, la gentil senyora Antonia Badiella oferí al senyor Lobo, garba de flors, gentilesa a la qual correspon-

capità de l'equip del R. Polo, una magnífica gué el R. Polo ofert de bell nou a la gentil donant les durs rebudes, reservant-se com escaient recordança la magnífica llançada que la lligada.

Terrassa alineà: Datzira, Badiella, Ubach, Colomer, Surrallés, Vancells, Arnaus, Freixa, Roig, Chevalier i Albinyana.

Cuidaren de l'arbitratge, de manera perfecta, Salvatella y Argemí (J.).

A VILANOVA I GELTRU

RIPOLLET, F. C., 2 ASSOCIACIÓ D'ALUMNES, 7

Vilanova i Geltrú.—Netament fou vençut pels vilanovins l'equip Ripollet F. C., que tantes victòries ha conquerit arreu on ha jugat.

Llàstima és que el públic no doni l'ajut necessari als esforços que ve realitzant la Junta de l'Associació. No dubtem, però, que l'acció tornarà a mesura que es vagin celebrant els grans partits que la Junta té en preparació, i sempre que l'onze vilanoví continuï els seus bons partits efectuat.

L'encontre entre el Ripollet i l'Associació fou una nova prova de la forma en què la nostra davantera entra els gols. El Ripollet oferí una bona defensa; però fou debades; els joves davanters, tan ben dirigits pel centre ideal, Gálceran, aconseguiren els contraris i marcaren els gols amb tota senzillesa.

Els mitjos, amb el reforç d'Orago, molt bo, però té el defecte d'avançar fins que perd la bola; al centre Bertran, complex admirablement. Els defenses, molt concentrats i segurs, el portero, molt fiable. En diu un onze que ens permet esperar falgures aïx pel pròxim campionat.

Era l'equip guanyador del Ripollet: Altés, Callao (suplent de l'efectiu Baldrís), Roca, Bages, Bertran, Avinyó, Bertran II, González, Gálceran, Olària, Rovira. Aquest ha d'ésser l'equip de les grans victòries.—C.

LLEIDA, 3 - OSCA, 0

Lleida.—No fou un partit que arribés a entusiasmar a ningú. Començà ensoptat i acabà de la mateixa manera.

El primer gol el marcà en Bordalba a la primera part i el segon i tercer Parés i Villanueva, respectivament, a la segona part.

ATLETISME

El Badalona s'adjudica el I trofeu Butxosa i Josep Culí bat novament el seu record peninsular de salts amb perxa

Per fi s'ha pogut realitzar el festival que a la memòria del malaguanyat Butxosa anuncià el C. P. de la F. C. d'A, temps ençà que s'havia de celebrar al camp del Barcelona i se suspengué per les causes ja conegudes.

L'èxit assolit per la celebració d'aquest festival, ens del dir-ho, no fou ni de bon tros el que es mereixia per la voluntat demostrada pels organitzadors i més pel fet d'ésser dedicat a la memòria de qui en els temps més agres del nostre atletisme dedicà tota la seva fe i entusiasme per aguantar-lo.

El poc èxit aconseguit pel festival té, si es vol, una explicació... que ens fa tornar a dir el mateix de sempre: Falta de camp!

Fins dissabte al vespre i la majoria fins albir al mar, ningú no sabé on se celebrava el festival i això potser explica la causa de què assistís tan poc públic. L'abstinença dels esportadors és, si es vol, en part justificada, en la qual no hi tenen pas cap culpa els organitzadors, els quals prou maldecaps han tingut, cercant camp.

El que no s'explica és l'abstinença de la majoria dels nostres clubs, entre ells el blau-grana.

Què explica aquesta manca d'interès? Res. No hi ha excusa possible. Els clubs que s'han abstinut ha estat gairebé per propia voluntat. No pot justificar-se l'abstinença d'un club per manca d'atletes.

I si no, vegi's: El F. Badalona, club més allunyat en distància—a la Federació comparégué amb tots els seus atletes, els precisos per a triomfar i seguir la sèrie de brillants actuacions que porta fetes aquest any. El Badalona podia estar més allunyat com hem dit de la Federació, però l'anhel i l'entusiasme dels seus dirigents i atletes els fa estar més prop que molts d'altres i així els saberen a temps on se celebrava l'homenatge i més que per a guanyar, per a contribuir a l'èxit que de fet li pertocava en aquest festival, desplaçat dels seus millors elements.

L'actitud d'abstinença demostrada pels clubs es fa digna de tota protesta, la qual nosaltres l'adrecem a aquells que tan poc han fet per contribuir a l'èxit de l'homenatge.

Contràriament hem d'elogiar l'exemple del Badalona i Junior, que es presentaren amb tot entusiasme, així com els atletes de diferents clubs que isoladament prengueren part a les proves.

Liençament de la javelina:

J. Culí, (F. C. Badalona), 35'25 m. 2. J. Roca, (F. C. Barcelona), 30 m. 3. J. Goicoechea, (Junior F. C.), 29'28.

Disc: 1. J. Virgili, (C. D. Europa), 27'16. 2. J. Culí, (F. C. Badalona), 27'14. 3. J. Tugás, (Id.), 26'75.

Alçada: 1. M. Mateu (F. B. Badalona), 1'65. 2. J. Goicoechea, (Junior F. C.), 1'55. 3. J. Roca, (F. C. Barcelona), 1'50 m.

Perxa: 1. J. Culí, (F. C. Badalona), 3'46, (record peninsular).

3.000 metres: 1. M. Serra (U. S. Sans), 9' 54" 1-5. 2. M. Güllera (Junior F. C.), 3. Felipe Tugás (F. C. Badalona).

Relleus Olímpics: 1. J. Culí, (F. C. Badalona), J. Tugás, M. Mateu, J. Olive i J. Culí, 3' 45" 1-5.

2. Junior F. C. (S. Ruiz, S. Goicoechea, J. Giral i J. Serrahima), 3' 47".

3 Mixt: Gràcia-Barcelona-Badalona (J. Homs, P. Giral, J. Roca i F. Tugás), 3' 52".

La classificació social fou:

1. F. C. Badalona 10 punts.

2. Junior F. C. 7 punts.

3. F. C. Barcelona 6 punts.

I anem als resultats de les proves que constava el festival i que foren:

No podia ésser menys: El nostre optimisme reflexat en ocasió del campionat peninsular referent al record que per tres vegades aquesta temporada ha batut el atleta badaloní J. Culí, es va transformant en realitat. Diguérem allavors que en Culí passaria els 3'50 metres per poc que ho intentés, però el mal estat del terreny a Madrid no li permeté. Air, però, tornà el conseqüent atleta als seus intents i pujà el record a 3'46 metres que segons ell mateix ens declarà pocs dies ha de restar en peu, car a la primera ocasió intentarà assolir millor marca.

La forma actual d'aquest gran atleta es meravellós, go que permet esperar que el seu desig sigui aviat un fet. Les seves grans facultats resten plenament demostrades amb aquestes marques que assoleix.

Cal tenir en compte que és un atleta format a Badalona, i allí com aquí, no compten amb els bons entrenadors que perfeccionen la tècnica dels nostres com la perfecció a l'extranger.

Les altres marques si bé no foren molt brutes guanyadors calien esperar. Amb tot, cal remarcar el triomf del jove Martí Serra, qui ga-

DE CICLISME

Al Velòdrom de Sans

El campionat de Catalunya de velocitat :: Julià Espanyol en gran forma és el nou campió, i formant equip amb Albinyana triomfa en la cursa a l'americana

A la reunió que el dissabte va celebrar-se al Velòdrom de Sans es disputà el campionat de Catalunya de Velocitat. Hi havia inscrits nou corredors, que es disputaren les dotze eliminatòries de què constava, per tal de classificar els tres corredors finalistes.

Les eliminatòries a base de trobar-se cada corredor amb tots els inscrits foren molt animades. El resultat, però, pot dir-se que era ja previst. La classe de l'Espanyol i J. Cebrià Ferrer es destacà per damunt dels germans Tresserras, Albinyana, Fagundes. Tenim, doncs, que l'única incògnita estava en el tercer finalista. Aquest fou F. Tresserras i ben merecidament, car en les eliminatòries que va córrer, ho féu amb molta claretat i demostrant posseir condicions. Tenim en tot dubtes per aquest tercer lloc, ja que calia no eludir En Fagundes. Però dissabte no es mostrà pas capacitat per figurar entre els finalistes. No sabem comprendre com aquest corredor de ben apreciables condicions deixà batre's en tots les eliminatòries, llevat d'una.

Pels demés, el campionat català de velocitat ja era una cosa debatuda teòricament. Així és que sols l'eliminatória en la que hi participaren l'Espanyol i J. Cebrià despertà expectació entre el públic. L'Espanyol va guanyar-la sense experimentar dificultats. En aquesta prova pot dir-se que es veié qui fora el campió i encara que en la final el nombre de punts no marqués gran diferència en la classificació, la diferència de classe era realment superior. S'ha de reconèixer. Avui no té contrari l'Espanyol.

La final aplaça Julià, Espanyol, Josep Cebrià, Ferrer i Francesc Tresserras, que puntuaren al final de les eliminatòries 12, 11 i 9 punts respectivament. La prova era a quatre voltes i entraren a la meta pel mateix ordre. El resultat fou normal, no així al temps emprat 12 s. 3-5, que indubtablement havia d'ésser traspasat. No ho féu l'Espanyol perquè devia

A. SANROMÀ

Balmes, 62 - Tel. 1145

BARCELONA

CICLOS MOTOS

Artículos para Sports

limitar-se a marcar el primer lloc segons l'esforç dels adversaris. El tren que imposaren fou seguit amb tota cura i sense esforçar-se, demostrant l'Espanyol les seves dotes d'esprinter i poder ostentar el preuat títol de campió.

Josep Cebrià Ferrer va córrer amb l'entusiasme del que es creu caaz de batre el líder. Tant en l'eliminatória com en l'aguiat del moment de donar la batalla. En l'eliminatória va sofrir un error, però en la final no pogué sobrepujar l'escapada furiosa del campió.

Les condicions de J. Cebrià Ferrer son ben apreciables i per això no volem que la seva cursa del campionat el presenti com a netament inferior a l'Espanyol. Dissabte li poguérem observar que de condicions no n'hi manquen, en canvi ha d'ensinistrar-se a saber aprofitar les parts favorables que presenta la pista d'un Velòdrom.

Tenim dret a esperar de J. Cebrià Ferrer un futur campió de velocitat. De facultats n'no n'hi manquen i d'entusiasme tampoc.

Francesc Tresserras es limità a acompanyar els seus companys de cursa en llur recorregut. Ja s'havia mostrat en les eliminatòries de que era capec. Amb tot, resistí bé l'esprint final, arribant a una roda.

La classificació final fou com segueix:

CLARCK

llants, foren les que de la qualitat dels atletes sense contrariant assolí un bon temps.

Per altra part, es precis elogiar el brillant triomf que socialment obtingué el Badalona, entusiasme.

ben merecida, per cert, pel seu ben demostrat i acabant, lamentem-nos novament que l'èxit del festival no fos el que el nom a qui estava dedicat es mereixia, malgrat l'entusiasme dels organitzadors, els quals no es veieren correspostos pels clubs.

1. Espanyol, F. C. B., ciclo Lozano i López, en 12 s. 3-5, quedà proclamat campió de Catalunya 1927.
2. J. Cebrià, U. E. S., a mitja roda.
3. F. Tresserras, a una roda.

El nou campió de Catalunya va poder experimentar la perfecta construcció dels cicles: Lázaro i López. L'antiga marca nacional que una vegada més ha vingut a juntar el seu acreditat nom a un títol de campió.

Un ciclo de la mateixa marca també fou el que va córrer Josep Cebrià Ferrer, en noble competència amb el seu company de marca.

Entre mig de les eliminatòries i de la final es disputà una cursa de persecució entre dos equips, formats per Senon-Bachero i Rizzetto-Bulgarelli. La cursa fou molt animada, corrent a tot tren.

Va vèncer l'equip Senon-Bachero, que a la volta 16 agafaren a Bulgarelli. Rizzetto es retirà a la volta 10.

Cursa a l'americana de 50 quilòmetres

Després de la final va efectuar-se aquesta cursa, en la qual hi participaren 10 equips. La classificació s'establí pels punts que cada deu minuts establien els esprits.

Els equips eren: Rizzetto-Bulgarelli, Espanyol-Albinyana.

AUTOMÒBILS RUGBY El rei dels cims

Fa coses extraordinàries i quelcom més. Abans de comprar el vostre automòbil, tanca, mireu els nous Sedans.

Línies precioses, sòlides carrosseries i estupendament tapissats.

Comparables amb els de 20.000 duros.

Pics. 6.300 i Pics. 9.750

Corts Catalanes, 517 i 519

Farré-Farré II, Tresserras i Tresserras II, Fagundes-N. Torres, Torres, de Alcan-J. Hewitson, Bachero-Miró, Senon-Margaleff, Escribà-Muné, Nogueras-Barbé, Costa cada 10 minuts.

De bon començament la cursa ja es disputà a fort tren. Tots els equips intentaren demanar-se per tal d'aconseguir la volta d'avantatge. L'equip Espanyol-Albinyana es classificà primer amb un marge ben elevat de punts. Pot ben dir-se que aquesta cursa serví per convèncer l'admirable forma de l'Espanyol, que jugà quatre esprits en gran forma.

Els italians Rizzetto-Bulgarelli,